

ROLF HØYEM
BÅRD NORBERG

På Norges tak

For den som søker nye veier i fjellet, for den som søker gammeldags seterdrift, for den som ønsker å se ørreten vake i lune fjellvann — og ikke bare se den vake, men selv ha mulighet for å dra stor, pen fjellørret — spesielt for den henleder vi oppmerksomheten på terrenget mellom Oppdal og Folldalen.

Hvis en starter fra Oppdal stasjon, kan en, om en så ønsker, kjøre med bil seterveien (bom) opp gjennom Ålmdalen og helt fram til Orkelsjøhytta. Veien er i 1963 utbedret og nygruset og presenterer seg som en virkelig god bilvei. Eller en kan spasere seterveien opp og straks etter vannskillet ta av på den vardete rute over Kvanbolhø og ned til hytta. Her er det forøvrig god inngjerdet parkeringsplass.

Orkelsjøen, som ligger på godt og vel 1 000 m høyde, er kjent som et utmerket fiskevann, og fiskekort kan løses hos vertinnen på hytta.

Fra Orkelsjøhytta kan en velge å gå om Orkelkroken, brukbar setervei, vardet, og der kanskje prøve ørreten i elva før en via Sättelisetra fortsetter fram til Borkhus seter — eller en kan følge vardingene over Sättelihø fram til Borkhus seter, hvor TT har avtale om kvarter hos Øistein Borkhus.

Den sistnevnte rute er nymerket i 1963 og anbefales den som foretrekker å unngå fuktig terreng. Begge ruter er lett å gå, uten større stigningsforskjell, og tar 6 à 7 timer.

På Borkhus seter disponeres 6 køyer, men hvis trafikken øker,

er det muligheter for utvidelse. Her kan en løse fiskekort, og det er rik anledning til fiske, enten i småtjernene rundt setra, eller om en vil umake seg over til Marsjøen og der prøve storfisken.

Fra Borkhuseter kan en følge seterveien forbi Småbakkansetrene over Fonnhø og videre forbi Kvittjern fram til Sletten gård i Folldal, hvor TT har avtale med Hans Sletten om kvarter, og hvor vi disponerer inntil 26 sengeplasser. Ruten gåes på ca. 7 timer.

For den som ønsker å dele opp turen, kan en fra Småbakkansetrene følge seterveien forbi Døliseter og fram til Flåmseter, hvor det er muligheter for å kunne ta inn hos fru Eide. TT har foreløpig ingen avtale med fru Eide om kvarter, men fruene tar gjerne imot gjester så langt plassen rekker.

Fra Flåmseter er det flere muligheter for å komme videre. Gjennom Unndalen tilbake til Orkelsjøen, eller gjennom Fykefældalen og så dreie vestover og gå langs Kvitdalsvatna og Gåvålivann til Grønbakken eller Kongsvoll.

Fra Grønbakken, hvor TT har avtale om kvarter, kan turen legges videre om Reinheimen (selvbetjent, nøkkel fåes utlånt hos vertinnen på Grønbakken). Ruten videre kan legges om Åmotsdalshytta (selvbetjent), Dindalshytta og over til Trollheimen.

Fra Grønbakken er det vardet rute gjennom Kvitdalen til Sletten gård. Fra Sletten gård gjennom Kvitdalen til Flåmseter og likeledes fra Sletten gård og inn på DNT's varding fra Folldalen og til Grimsdalshytta i Rondane.

Vi vil gjerne nevne at det er god bilbar setervei med bom fra Sletten gård til Borkhuseter, distanse ca. 35 km.

Enten en velger å følge de vardete ruter, eller en foretrekker å ta seg fram på egen hånd, like lett er det å ferdes i dette terreng her oppe på Norges tak, og vi ser fram til å ønske riktig mange velkommen.

ARNT OPSAL

Kan feriefolket skogkle fjellet

Det er selvsagt en absurd tanke at feriefolket eller andre mennesker skal kunne skogkle snaufjellet — de store vidder.

At *mennesker* overhode skal kunne det.

Nei — det må vi nok i tilfelle overlate til de makter som holder til huse i begrepet *klima* (temperatur, nedbør, vind, forundstning m. v.) til å ta seg av i løpet av noen tusen-år!

Vi vet imidlertid fra funn i myrer høyt i nåværende snaufjell, fra kullene på Svalbard og fra mange andre funn og undersøkelser av pollen, trerester og avleiringer, at skogen i svundne perioder av vårt lands liv har gått langt høyere til fjells enn den gjør i dag, og lenger mot nord.

Skoggrensen mot fjellet har gått i bølgegang i takt med klimaets variasjon helt siden de første treslag, osp, bjørk og furu innvandret til vårt land for antakelig 12—14 tusen år siden.

I våre dager — på 1900-tallet etter Kristi fødsel — er vi inne i en periode med stigende klimakurve, spesielt hva temperaturen angår. Den skal ha steget noe slikt som 0,5 grad C. fra omkring århundreskiftet.

Synlig er dette ute i naturen, bl. a. ved at isbreene skrumper inn og skoggrensen bølgjer seg oppover fjellsidene.

I et meget sakte tempo er skogens trær på vandring oppover i fjellene — i ferd med på en vennlig og beskjeden måte å søke og kle det til igjen med fliker av sin kappe så langt som de klimatiske faktorer tillater det.